14/02/2019

“Το σχέδιο της Κυβέρνησης είναι πρόχειρο και επιστημονικά ελλιπές”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Για το φλέγον ζήτημα της νομοθετικής πρόθεσης της Κυβέρνησης για την συμφωνία μεταξύ Εκκλησίας και Πολιτείας τοποθετήθηκε με άρθρο του ο Σεβ. Μητροπολίτης Παιραιώς κ. Σεραφείμ. Μεταξύ άλλων ο Μητροπολίτης αναφέρει ότι: ” το σχέδιο της κυβέρνησης είναι πρόχειρο και αποδεικνύει έλλειψη επιστημονικής προσέγγισης”.

Αναλυτικά το κείμενο:

Τήν Τρίτη 12/2/2019 ὁ Ἐξοχώτατος Ὑπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων καί Διά Βίου Μάθησης καί ὁ Γεν. Γραμματέας τῆς Κυβερνήσεως κατέθεσαν στήν ὑπό τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου ὁρισθεῖσα Ἐπιτροπή τό Σχέδιο Ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας-Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο διαλαμβάνει τά ἀκόλουθα: «1. Σύνοψη, 2. Ανάλυση, 2.1 Η σημασία της νομοθετικής κύρωσης της Συμφωνίας, 2.2 Υφιστάμενη κατάσταση και κίνδυνοι αυτής, 2.3 Περιεχόμενο της Συμφωνίας (ιδίως ως προς το μισθολογικό σκέλος), 2.4 Αποτίμηση της Συμφωνίας».

Μέ τήν κατάθεση τοῦ κυκλοφορηθέντος ἤδη σχεδίου ὑλοποίησης διακριβώνεται ὅτι τό περιεχόμενο τῆς προτεινομένης ἀπό τήν Κυβέρνηση νομοθετικῆς πρωτοβουλίας στό συγκεκριμένο θέμα δέν ἀφίσταται οὐσιωδῶς ἀπό τά 15 σημεῖα τοῦ προσυμφώνου Πολιτείας-Ἐκκλησίας, πού ἀνεκοινώθη ἀπό τόν Ἐξοχ. κ. Πρωθυπουργό στό Μέγαρο Μαξίμου τήν 6/11/2018. Ὡστόσο ὁ νομικός προσδιορισμός τῆς μισθοδοσίας τῶν Κληρικῶν καί Ἐκκλησιαστικῶν Ὑπαλλήλων ἀπό «ἐπιδότηση» ὅπως προέβλεπε τό προσύμφωνο στό σημεῖο 4 προσδιορίζεται «ως αφηρημένη αποζημίωση για τις πλημμελώς αποζημιωθείσες απαλλοτριώσεις του παρελθόντος (μέχρι το 1939)» καί αὐτό διότι ἀντελήφθη ἡ Κυβέρνησι, αὐτό πού ἐπισημειώσαμε στίς 16/11/2018 ὅτι τό Ἑνωσιακό δίκαιο δέν ἀποδέχεται τήν μετατροπή τῆς μισθοδοσίας σέ ἐπιδότηση διότι προσβάλλεται τό ἐπικρατοῦν στήν Ε.Ε. δίκαιο τοῦ ἀνταγωνισμοῦ. Χαρακτηριστικῶς παρουσιάσαμε τήν ἀπόφαση 27/6/2017 (G74/16) τοῦ Τμήματος μείζονος σύνθεσης τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τοῦ Λουξεμβούργου, πού ἀφοροῦσε στήν Ἀδελφότητα Congregasion de Escuelas Pias Provincia Betania τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς «Ἐκκλησίας», ἡ ὁποία κατόπιν συμφωνίας τοῦ Ἰσπανικοῦ Δημοσίου καί τοῦ Κράτους τοῦ Βατικανοῦ στίς 3/1/1999 ἐπιδοτεῖτο ὑπό μορφή φορολογικῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ Ἰσπανικοῦ Δημοσίου ὑπέρ τῶν ἀκινήτων τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ἔκρινε ὅτι αὐτό συνιστᾶ ἀπαγορευμένη κρατική ἐνίσχυση δυνάμει τοῦ ἄρθρου 107 παρ. 1 τῶν Συνθηκῶν τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, διότι ἄσχετα ἄν ἡ Ἀδελφότητα δέν ἔχει κερδοσκοπικό χαρακτῆρα καί ἐπιδιώκει φιλανθρωπικούς σκοπούς, ἐφαρμόζονται οἱ συνθῆκες πού διέπουν τό δίκαιο τοῦ ἀνταγωνισμοῦ, διότι θεωρεῖται ὅτι ἀνταγωνίζεται καί ἄλλους πού ἐπιδιώκουν καί αὐτοί φιλανθρωπικό σκοπό καί δέν ἐπιδοτοῦνται. Ἑπομένως ἡ μισθοδοσία μέ μορφή ἐπιδότησης σύμφωνα μέ τό Εὐρωπαϊκό Δίκαιο εἶναι μή ἀποδεκτή, γεγονός πού δέν εἶχε ληφθῆ ὑπ’ ὄψιν ἀπό τό προσύμφωνο Πολιτείας-Ἐκκλησίας.

Ἀνιδρύεται ἑπομένως πρός πληρεστέρα διευκρίνηση τό θέμα ἐάν ἡ μισθοδοσία πού θά χορηγεῖται ἀπό τό προτεινόμενο πρός ἵδρυση μέ τό σχέδιο ὑλοποίησης, Ταμεῖο Μισθοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ λογαριασμό τηρούμενο στήν Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, τό ὁποῖο θά διαχειρίζεται τήν μισθοδοσία τοῦ Κλήρου, στό ὁποῖο καταβάλλεται ἐτησίως ἀπό τό Κράτος, σέ ἀναγνώριση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τήν Συμφωνία ἡ δαπάνη μισθοδοσίας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν σήμερα μισθοδοτουμένων Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Σύνοψη 1.2.) χαρακτηρίζεται ἀπό τό Ἑνωσιακό δίκαιο, ὡς ἐπίδομα ἤ ἐπιδότηση ἀσχέτως ἐάν στήν Συμφωνία ἀναφέρεται ὡς «ἀφηρημένη ἀποζημίωση» (Ἀνάλυση β΄). Ἑπομένως μία πρώτη ἀναγκαία προϋπόθεση ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τοῦ σχεδίου ὑλοποίησης εἶναι ἡ γνωμοδότηση ἀπό τό Νομικό Τμῆμα τῆς Commission καί τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων τοῦ Λουξεμβούργου, σχετικῶς μέ τό ἐν λόγῳ ζήτημα.

Τό σχέδιο ὑλοποίησης προσδιορίζει (Ανάλυση β΄) τήν «μισθοδοσία τοῦ Κλήρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ πόρους πού ἡ Ἐκκλησία θά λαμβάνει κατ’ ἔτος ἀπό τήν Πολιτεία ὡς ἀφηρημένη ἀποζημίωση» γιά τίς «πλημμελῶς ἀποζημιωθεῖσες ἀπαλλοτριώσεις τοῦ παρελθόντος μέχρι τοῦ 1939» καί ἑπομένως προϋπόθεση τῆς νομικῆς ἐπάρκειας τῆς τυχόν συναφθησομένης Συμφωνίας ἀνιδρύεται ὁ προσδιορισμός τοῦ ὕψους αὐτῆς τῆς ἀποζημιώσεως, τήν ὁποίαν ὀφείλει ἡ Πολιτεία στήν Ἐκκλησία «ἀναγνωρίζουσα τήν ὑποχρέωσή της γιά τίς πλημμελῶς ἀποζημιωθεῖσες ἀπαλλοτριώσεις τοῦ παρελθόντος μέχρι τό 1939» διότι ὁ νομικός προσδιορισμός «ἀφηρημένη ἀποζημίωσι» σέ μία Σύμβαση Πολιτείας-Ἐκκλησίας εἶναι ἀπαράδεκτος καί δέν διασφαλίζει τήν Ἐκκλησία ἀπό μελλοντική ἀμφισβήτηση τοῦ ὕψους τῆς ἀποζημιώσεως, ἡ ὁποία θά πρέπει νά προσλάβη τόν χαρακτῆρα τῆς ποινικῆς ρήτρας πού θά διασφαλίζει πλήρως τήν Ἐκκλησία σέ περίπτωση τυχόν καταγγελίας ὑπό τῆς Πολιτείας τῆς συναφθείσης Συμφωνίας. Ἡ ἀναφορά στό Σχέδιο ὑλοποίησης (2.1 Η σημασία της νομοθετικής κύρωσης της συμφωνίας) ὅτι «τα συμφωνηθέντα και κυρωθέντα με νόμο δεν θα είναι πλέον δυνατόν να τροποποιηθούν στο μέλλον μονομερώς με νόμο τοῦ Κράτους» παραβλέπει τό γεγονός ὅτι ὅταν μέ τήν Σύμβαση τῆς Βιέννης προβλέπεται ἡ δυνατότης καταγγελίας διεθνῶν Συμφωνιῶν μεταξύ Κρατῶν, πόσο μᾶλλον ὑφίσταται νομικῶς ἡ δυνατότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου νά καταγγείλη μονομερῶς τήν Συμφωνία μέ τήν ἐπίκληση ὅτι ἐξεπλήρωσε τήν συγκεκριμένη ὑποχρέωση πού ἀνίδρυσε ἡ «ἀφηρημένη ἀποζημίωση» ἤ ὅτι δέν ὑφίσταται πλέον δημοσιονομικός χῶρος διά τήν ἐκπλήρωσί της;

Κατά ταῦτα αὐστηρά προϋπόθεση τοῦ σχεδίου ὑλοποίησης εἶναι ἡ ἀνάθεση ὑπό τῶν δύο μερῶν Πολιτείας-Ἐκκλησίας σέ δύο τουλάχιστον διεθνεῖς ἐκτιμητικές ἑταιρεῖες real estate τῆς μελέτης τοῦ οἰκονομικοῦ μεγέθους τῆς Ἐκκλησιαστικῆς

Περιουσίας πού ἀπό τό 1833-1939 ἀπαλλοτριώθηκε «πλημμελῶς ἀποζημιωθεῖσα», ὅπως συνομολογεῖται ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου (Ἀνάλυση β΄).

Διά τήν ἀντίληψη τοῦ συγκεκριμένου θέματος πρέπει νά συνεκτιμηθῆ ὅτι τό 1994, ὁ Ν. 1700/1987 πού θεωρήθηκε συνταγματικός ἀπό τά Ἐθνικά Δικαστήρια ὁδήγησε σέ καταδίκη τῆς Ἑλλάδας καί κρίθηκε ἀντίθετος στήν Εὐρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΣΔΑ, 1^{ο} Πρόσθετο Πρωτόκολλο, ἄρθρο 1, Προστασία περιουσίας) μετά τήν προσφυγή 5 ἱερῶν Μονῶν (Ἄνω Ξενιᾶς Βόλου, Ἁγίας Λαύρας Καλαβρύτων, Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Μετεώρων, Χρυσολεοντίσσης Αἰγίνης καί Μ. Σπηλαίου Καλαβρύτων) πού δέν ὑπέγραψαν τή σύμβαση τῆς 11/5/1988 καί 3 Ἱ. Μονῶν (Ἀσωμάτων Πετράκη, Ὁσίου Λουκᾶ Βοιωτίας καί Φλαμουρίου Βόλου) πού ὑπέγραψαν τήν σύμβαση τοῦ 1988. Μέ τήν ὑπ’ ἀριθμ. 10/1993/405/483-484 Ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ οἱ μονές πού δέν ὑπέγραψαν τήν σύμβαση ἐδικαιώθησαν, ἐνῶ οἱ 3 μονές πού ὑπέγραψαν τήν σύμβαση ἀπερρίφθη ἡ προσφυγή τους.

Μέ βάση τά ἀνωτέρω ἀναγνωρίζεται ἀπό τό Σχέδιο ὑλοποίησης (Ἀνάλυση α΄καί β΄) ὅτι μέχρι τό 1939 τό Κράτος ἀπέκτησε ἐκκλ. περιουσία τήν ὁποία πλημμελῶς ἀποζημίωσε, πού εἶναι μέν ἀξιόλογη παραδοχή, ἀλλά καί αὐταπόδεικτη ἀφοῦ προκύπτει ἐκ τῶν Νομικῶν κειμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, γιά τήν δήμευση καί ἀπαλλοτρίωση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς (μοναστηριακῆς) περιουσίας, ἡ ὁποία κατά τό 1833 ἀφοροῦσε στό 1/3 τῶν ἀπελευθερωθεισῶν γαιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Σημειωτέον ὅτι μέ πρόσφατο Νόμο περιέρχεται στίς Ἱ. Μητροπόλεις ἡ περιουσία τῶν διαλελυμένων Ἱ. Μονῶν καί ἐπομένως ἡ περιουσία τῶν 429 Μονῶν πού διέλυσε καί δήμευσε ἡ Βαυαρική Ἀντιβασιλεία χωρίς σχετικό Νόμο, ἀλλά μέ ἁρπαγή ἀπό τήν 7μελῆ ἐπιτροπή πού ὅρισε καί διακατέχει σήμερα ἡ Ἑλληνική Πολιτεία εἶναι ἀπαιτητή, ἀπό τίς Ἱερές Μητροπόλεις καί τό ὕψος της δυσθεώρητο, ὅταν ληφθεῖ ὑπ’ ὄψιν ὅτι οἱ 8 Μονές πού προσέφυγαν στό ΕΔΑΔ ζητοῦσαν τό ποσόν τῶν 7.640.255.213.120 δραχμῶν καί τό 1997 ἐπεδικάσθη στίς πέντε δικαιωθεῖσες Μονές τό ποσόν τῶν 3.000.000.000.000 δραχμῶν ἤ 8.800.000.000 Εὐρώ. Ἀντιλαμβάνεται κανείς τό ἰλιγγιῶδες ὕψος τοῦ ποσοῦ πού ὀφείλει ἡ Ἑλληνική Πολιτεία στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος γιά τήν περιουσία τῶν 429 Μονῶν πού προσδιορίζεται στό 1/3 τῆς ἀπελευθερωθείσης τό 1833 χώρας καί τῆς ὑπολοίπου περιουσίας τῆς Ἐκκλησίας ἕως τό 1939 πού ἀπηλλοτριώθη «πλημμελῶς ἀποζημιωθεῖσα».

Ἑπομένως εἶναι προϋπόθεση sine qua non ἡ ἐκτιμητική διαδικασία τῆς ἀναγνωριζομένης ἀπό τήν Ἑλληνική Πολιτεία ὡς «πλημμελῶς ἀποζημιωθείσης καί ἀπαλλοτριωθείσης Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας κατά τό παρελθόν» (Ἀνάλυση α΄) καί ὁ καθορισμός ρήτρας πού θά ἐπιβαρύνει ἀποτρεπτικά τό Ἑλληνικό Δημόσιο, σέ

περίπτωση τυχόν καταγγελίας τῆς συμβάσεως.

Δυστυχῶς γιά τό Ἑλληνικό Δημόσιο ὑφίσταται χείριστο προηγούμενο ἀφερεγγυότητός του, πού καθιστᾶ ἀναπόδραστα ἐπιβεβλημένη τήν παραπάνω διαδικασία καί τόν καθορισμό ποινικῆς ρήτρας γιά τήν τυχόν συναφθησομένη Σύμβαση. Εἰδικώτερα ἡ ἀφερεγγυότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἀνωτέρω προϋποθέσεως ἀποδεικνύεται πασίδηλα μέ τήν σύμβαση τῆς 18/9/1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καί Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἡ ὁποία κυρώθηκε μέ τό ΒΔ 26/9/1952 (ΦΕΚ 289$^{Α΄}$) μέ τήν ὁποία παρεχώρησε ἡ Ἐκκλησία 770.000 στρέμματα Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας γιά τήν ἀποκατάσταση ἀκτημόνων καί ἐμπεριστάτων ἀπό τόν ἐμφύλιο πόλεμο καί ἔλαβε σέ ἀντιστάθμισμα κάτω ἀπό τό 1/3 τῆς ἀξίας τῆς παραχωρηθείσης περιουσίας 164 ἀκίνητα, μέ τόν πρόσθετο ὅρο τῆς μή φορολογήσεως τῶν εἰσοδημάτων τους. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος στό πόνημά του «Ἐκκλησιαστική περιουσία καί μισθοδοσία τοῦ κλήρου» (2012) γράφει τά ἑξῆς: «Οἱ ἐκκλησιαστικές ὑπηρεσίες ὑποστήριζαν ὅτι τά ἀστικά ἀκίνητα τά παραχωρούμενα ὑπό τοῦ Δημοσίου πρός τήν Ἐκκλησίαν βρέθηκαν ἀντί 164, 60, γιατί ἀπό αὐτά ἄλλα ἦσαν ἀνύπαρκτα, ἄλλα δέν ἀνήκαν κατά κυριότητα στό Δημόσιο, ἄλλα εἶχαν ἤδη διατεθεῖ πρός δημόσιες ὑπηρεσίες πρό τῆς συμβάσεως. Ἄλλα ἦσαν μή ἄρτια καί οἰκοδομήσιμα ἤ ρυμοτομούμενα ὑπό ὁδῶν ἤ μετατρεπόμενα σέ πράσινο, πλατεῖες, κοινόχρηστους χώρους, ἄλλα ἐπίδικα καί βεβαρυμένα». Τό Ἑλληνικό Δημόσιο παρά ταῦτα εἶχε τήν ἀνεντιμότητα καί ἀφερεγγυότητα νά καταστρατηγήση καί τόν πρόσθετο ὅρο περί μή φορολογήσεως τῶν εἰσοδημάτων τους καί ὅταν προσφάτως ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προσέφυγε κατά τῆς καταστρατηγήσεως καί τῆς μονομεροῦς ἀθετήσεως τῆς συμβάσεως στό ΣτΕ, τό Β΄ Τμῆμα μέ Πρόεδρο τήν Ἀντιπρόεδρο κ. Μαίρη Σάρπ καί εἰσηγήτρια τήν Σύμβουλο Ἐπικρατείας κ. Εὐ. Νίκα μέ τρεῖς ἀποφάσεις του 1731-1732-1733/2018 ἔκρινε ὅτι «καλῶς» τό Ἑλληνικό Δημόσιο καταστρατήγησε τήν Σύμβαση τοῦ 1952 καί ὅτι «καλῶς» ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ὑποχρεώθηκε νά καταβάλει γιά τήν ἐκμίσθωση τῶν 60 τελικά ἀστικῶν ἀκινήτων τῆς Συμβάσεως φόρο εἰσοδήματος 2.900.000 Εὐρώ γιά τήν περίοδο 2011-2013 μέ τό «ἐπιχείρημα» ὅτι ἡ ἀπαλλαγή ἀπό τόν φόρο πού προβλεπόταν ἀπό τό 1952 μέ τό ΝΔ 2185/1952 γιά τά Νομικά Πρόσωπα, καταργήθηκε τό 1971 μέ τό ΝΔ 1077/1971. Ἑπομένως κατόπιν αὐτοῦ τοῦ προσφάτου καί αὐταποδείκτου γεγονότος τῆς ἀφερεγγυότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου πῶς μποροῦμε νά τό ἐμπιστευτοῦμε χωρίς τήν πρόνοια καί τήν πρόβλεψη ρήτρας γιά τήν τυχόν καταγγελία ἤ ἀθέτηση τῆς συμφωνίας μέ τήν ἐπίκληση τυχόν ἐλλείψεως δημοσιονομικοῦ χώρου γιά τό Ταμεῖο Μισθοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας;

Μέ τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας-Ἐκκλησίας (Ἀνάλυση β΄ καί στό 2.4.1 Ἀποτίμηση Συμφωνίας) «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παραιτεῖται ἀπό κάθε

περαιτέρω ἀξίωση σχετικά μέ τίς συγκεκριμένες ἀπαλλοτριώσεις καί ἡ Πολιτεία παραιτεῖται ἀπό τήν ἀπ’ εὐθείας μισθοδοσία τοῦ Κλήρου» καί ἐπιπροσθέτως ἡ Πολιτεία «τακτοποιεῖ ὁριστικά τήν ἐκκρεμότητα ἀπό ἀπαλλοτριώσεις μέχρι τό 1939 μέ τήν παραίτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό ὁποιεσδήποτε ἀξιώσεις πέραν τῆς συμφωνημένης ἐτήσιας καταβολῆς πού προορίζεται γιά τήν δαπάνη μισθοδοσίας» καί κατά ταῦτα ἡ Ἐκκλησία ἀπογυμνώνεται ἀπό τό μόνο δικαιοπολιτικό της ὅπλο, στερουμένη διηνεκῶς τῆς δυνατότητας προσφυγῆς τόσο στά Ἐθνικά ὅσο καί στά Εὐρωπαϊκά Δικαστήρια, ὅταν ἔχει πλήρως δικαιωθεῖ γιά τήν Ἐκκλησιαστική της Περιουσία καί ὑφίσταται σχετικό δεδικασμένο ἀπό τό ΕΔΑΔ μέ τήν ἀπόφαση 10/1993/405/483-484. Ἐπιπροσθέτως μέγιστο μέρος αὐτῆς τῆς περιουσίας ἀνήκει σέ ἕτερα αὐτοδιοικούμενα Νόμικά Πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν ὁποίων δέν μπορεῖ νά παραιτηθῆ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἄνευ εἰδικῆς πληρεξουσιότητος.

Ἡ ἀναφορά στό Σχέδιο ὑλοποίησης στό (2.4.1 Αποτίμηση Συμφωνίας καί 2.3.5 Περιεχόμενο τῆς Συμφωνίας) ὅτι «Η Πολιτεία παραιτείται από την απ ευθείας μισθοδοσία του Κλήρου» καί ὅτι «Η Πολιτεία παύει να μισθοδοτεί η ίδια τον κλήρο της Εκκλησίας της Ελλάδος» ὅταν μέ τόν Ν. 4111/2013, ἐπί ὑπουργείας Ἄννας Διαμαντοπούλου, οἱ Κληρικοί καί οἱ Ἐκκλησιαστικοί ὑπάλληλοι ἐνετάχθησαν μισθολογικῶς στό ἀνθρώπινο δυναμικό τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί μισθοδοτοῦνται ἀπό τόν Κρατικό Προϋπολογισμό καί ὄχι ἀπό εἰδικό κονδύλιο μισθοδοσίας, διά τῆς Ἐνιαίας Ἀρχῆς Πληρωμῶν σημαίνει ὅτι διαγράφονται οἱ Κληρικοί καί οἱ Ἐκκλησιαστικοί Ὑπάλληλοι ἀπό τό ἀνθρώπινο δυναμικό τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καί θά μισθοδοτοῦνται ἀπό τό Ταμεῖο μισθοδοσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τῆς Ἐνιαίας Ἀρχῆς Πληρωμῶν, μέ τήν διακινδύνευση πού αὐτό δικαιολοπολιτικά συνεπάγεται, καί παρά τήν ἄρνηση τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως ὁμοφώνως ἀπεφασίσθη στίς 16/11/2018.

Ἡ ἀναφορά στό Σχέδιο ὑλοποίησης 1.3 (Ταμείο Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας) «Συνιστάται ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Ταμείο Αξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας Ανώνυμη Εταιρεία» και διακριτικό τίτλο «ΤαμείοΑξιοποίησης Εκκλησιαστικής Περιουσίας-ΤΑΕΠ». κινεῖται πρός τήν ὀρθή κατεύθυνση ἄν καί σέ κανένα Εὐρωπαϊκό Κράτος Δικαίου δέν ἀποζημιώνεται ἡ κρατική λειτουργία μέ τό 50% τῶν ἐσόδων, ὅπως ἐπιδιώκεται ἐν προκειμένῳ, γιά τήν ἄμβλυνση καί ἀφαίρεση τῶν γραφειοκρατικῶν καί λοιπῶν ἐμποδίων πρός ἀξιοποίηση τῆς ἰδιωτικῆς περιουσίας. Ὡστόσο δέον νά ἀναφερθῆ ἐν προκειμένῳ ὅτι παρόμοια προσπάθεια μέ τό Ν. 4182/2013 ἀπέβη ἀλυσιτελής.

Ἑπομένως κατόπιν τῶν ἀνωτέρω τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας Πολιτείας-

Ἐκκλησίας τῆς Τρίτης 12/2/2019 ἔχει τεράστια νομικά κενά, εἶναι πρόχειρο καί ἀποδεικνύει ἔλλειψη ἐπιστημονικῆς προσέγγισης, ἑνός ἰδιαιτέρως σοβαροῦ καί εὐαισθήτου θέματος πού ἀφορᾶ σέ 10.000 Ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί προσκρούει στήν ἀπόφαση τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἀπέρριψε γιά τό μισθολογικό ζήτημα ὁποιαδήποτε μεταβολή ἀπό τό ὑφιστάμενο καθεστώς.

Τέλος τό Σχέδιο ὑλοποίησης τῆς Συμφωνίας ἀναφέρεται (1.1 Σύνοψη, μέρος $1^{ο}$) στήν κύρωση πού θά λάβει ἡ συμφωνία μεταξύ Πολιτείας καί Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Στήν Ἑλλάδα ὅμως ὑφίστανται καί ἕτερες δύο κανονικές δικαιοδοσίες πέραν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ἡμιαυτόνομος Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καί οἱ ἀπ’ εὐθείας ὑπό τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου διοικούμενες Μητροπόλεις τῶν Δωδεκανήσων διά τίς ὁποῖες σιωπᾶ τό Σχέδιο ὑλοποίησης. Δι’ αὐτάς θά ἰσχύσει ἕτερο καθεστώς καί ἄν ναί γιατί;